

Izhaja:

10. in 25. dan vsakega meseca.

Dopisi naj se izvolijo frankirati.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Vsakemu svoje!

Velja:

za celo leto 1 gold.,
po pošti prejemana
1 gld. 24 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Izdajatelju „Mira“.

Leto VII.

V Celovcu 25. novembra 1888.

Št. 22.

Pomanjkanje slovenskih uradnikov na Koroškem.

Da je g. baron Pražak, ko je bil še pravosodni minister, razpisal pet mest sodnijskih avskultantov za Koroško, ki morajo slovenski znati, to je naše prenapete Nemce hudo zbodlo. Koroški poslanec Steinwender je v državnem zboru vlado prašal, zakaj je to storila? Delal se je, kakor bi se s tem godila Nemcem in Slovencem velika krivica. Rekel je, da koroški Slovenci prej nemščino zastopijo, kakor novi, pisмени slovenski jezik. Ali je pa tudi povedal s tem resnico? Mi pravimo, da ne. Veliko je še koroških Slovencev, ki ne zastopijo besedice nemške. V Kapelskem okraju znajo nemški le nekteri tržani; kmečkih ljudij pa se bo malokdo našel, da bi znal nemški. Tudi v Pliberški in Dobrolski sodniji so cele vesi in dolinice, kjer skoraj noben človek nemški ne razume. Tudi pod Borovsko in Rožeško sodnijo so taki kraji, na pr. v Selah, v Plajberzi, v Brodéh itd. Da, celó v Celovški okolici ne manjka trdo slovenskih vasij. Koliko jih je na primer na Radišah ali v Medgorjah, da bi znali toliko nemški, da bi se zamogli zgovoriti? Dobro nemški sploh nikjer ne znajo, tolčejo pa na nemški meji v mestih in trgih; toliko nemščine pa malokteri priprosti Slovenec umeje, da bi znal čitati nemška pisma iz uradnij in jih prav tolmačiti. Kako pa je s pismeno slovenščino, ali res tiste ne razumejo? Bosa je ta! Mohorjeve bukve so pisane v pisмени slovenščini, in vendar imajo na Koroškem nad 3000 prejemalcev, in trikrat toliko bralcev. „Mir“ je pisan v pisмени slovenščini in ima na Koroškem okoli 1800 plačujočih naročnikov. Znano je tudi, da smo Korošci od nekđaj dobivali molitvene bukvice iz Ljubljane, pa nikdar nismo slišali pritožbe, da bi bile nerazumljive. Koliko resnice je potem v Steinwenderjevi trditvi, da koroški Slovenci več nemški, ko slovenski zastopijo? Ali ni sodil tukaj slepec o barvah? Ti mestni gospodje pridejo v dotiko le z nemškutarskimi župani in sploh z liberalnimi, že na pol gosposkimi Slovenci, ki so v nemško šolo hodili in so v resnici že bolj Nemci kakor Slovenci. Taki seveda trbijo v nemški rog in lahko rečejo, da pismene slovenščine ne zastopijo, ker so jo res že na pol pozabili, in nikdar nič slovenskega ne berejo, ker se tega niso učili. Toda taki ljudje, ki se sramujejo, javno slovenski govoriti, da bi jih kdo ne spoznal za „bindiše“, oni pa želijo za Nemce veljati, taki nimajo več pravice, govoriti v imenu Slovencev. In vendar govorijo, pa še kako! Povsod,

kjer je treba nemščino povzdigovati v devete nebesa, slovenščini pa eno za uho dati, so ti možje žalostne podobe zraven. Ti po nemškem kopitu izrejeni odpadniki sedijo po vseh občinskih odborih in šolskih svetih, in ti spisujejo prošnje za nemško šolo, zoper škofa, zoper jezuite, ali sploh vse, kar se jim iz Celovca priporoči kot najnovejše liberalno maslo. Ko bi se jim v podpis poslalo, da uradniku na Koroškem ni treba slovenski znati, bojo vse z veseljem podpisali.

Koroško slovensko ljudstvo prav bridko občuti težki jarem, ki ga mora nositi v podobi teh janičarov-odpadnikov. Morda je prav to uzrok, da so koroški Slovenci zgubili veselje do srednjih šol in da le malo sinov pošiljajo v latinske šole; saj vidijo, da si v njih izredijo le zaničevalce slovenskega imena in jezika! To je pač žalostno! Tukajšni liberalni list je pisal: „Mi ne potrebujemo kranjskih uradnikov, saj se iz koroških Slovencev dobi primerno število slovenščine zmožnih uradnikov.“ Ali je pa to resnica? Koroških Slovencev je več ko tretjina vseh prebivalcev, toraj bi moralo tudi v srednjih šolah biti najmenj tretjina slovenskih učencev. Ali jih pa je? V Celovških latinskih šolah je blizo 400 učencev, toraj bi moralo biti Slovencev kakih 130 do 140, pa jih je komaj 55. V Beljaku je med 150 učenci komaj kakih 14 Slovencev. O Celovski realki in o spodnji gimnaziji v Št. Pavlu pa niti ne govorimo, ker na teh zavodih je število Slovencev čisto neznan. Ena tretjina je Slovencev v deželi, v srednjih šolah pa jih je komaj ena desetinka, in to naj bi zadostovalo? Ni toraj čudo, da so vsi uradi napolnjeni z Nemci, ki slovenščino tem bolj mrzijo, kolikor menj je znajo. Naš pohlevni kmet je pravi siromak; v vsi ponižnosti pride, da bi našel svojo pravico, ali plačal svoj davek, ali odposlal svojo pošiljatev, pa malokđaj ga razumejo, pogosto se le režijo nad njim! Pri okrajni sodniji za Celovško okolico, ki ima do 20.000 Slovencev pod seboj (in od teh jih gotovo polovica nemški ne zna), je en sam uradnik slovenščine zmožen. Mi sami smo bili priča, kako mučno je tako za uradnika, kakor za kmeta, ako se ne razumeta. Navadno si pomagajo s tolmači, pa te mora Slovenec sam s seboj pripeljati in plačati! Kako pride to, da ne najde pravice tisti kup, kakor Nемец? In potem pride še tak Steinwender, Beljaški poslanec, in vpije: „proč s slovenskimi uradniki!“ To bi bilo se ve da lepo, ko bi se vse koroške službe prihranile za Nemce; pa naj se prej slovenščine naučijo, saj se mora tudi Slovenec nemški naučiti, če hoče cesarsko službo! Pa to ni samo pri sodnijah, to je

pri vseh uradih. Na pr. na Celovski pošti ni nobenega slovenskega uradnika, pri telegrafu menda dva; tudi pri deželni odboru menda ni nobenega. Kaj bodo pri dež. odboru počeli, če slovenske občine slovenski uradovati začnejo? Zares, uradniško prašanje je za nas koroške Slovence vitalno in zelo nujno! Ni res, da bi vlada ne mogla pomagati. Videli smo slovenske poštne in telegrafske uradnike v Gradu, na Tirolskem, v Sleziji, celó v Bukovini. Zakaj takih ne pošljejo tje, kjer so potrebni? V tem oziru bi nam slovenski poslanci zelo ustregli, ako spregovorijo za nas besedico na merodajnem mestu. Zastran naših sodnij je že gosp. dr. Ferjančič naše razmere izvrstno in resnično osvetlil, da nam ni kaj več dostaviti, tem manj, ker tudi poslanec g. Hren koroške razmere dobro pozna. Potrebno bi pa bilo, osvetliti tudi druge urade, in koliko krivice se koroškim Slovincem godi, da se slovenščina iz šol pehá, ker zavolj tega uradniki našega jezika ne znajo in ga sovražijo, slovenski kmet ima pa same sitnosti, škodo in dostikrat mora še po nedolžnem trde besede požirati.

Dodatki k šolski debati.

III.

Izjava.

Deželni poslanec g. dr. Ubl, ki je deželni odbornik in zastopnik dežele v c. kr. dež. šolskem совету, je nabral neke neke zapiske in na podlagi teh v deželni zboru očital nekaterim slovenskim duhovnikom, da zanemarjajo verski poduk v šoli. Tem šolam, kjer se verski poduk zanemarija, prištevata tudi šola v St. Lipsu pri Žuneku. V tej šoli je verski poduk izročen podpisaneemu. Ker se pa podpisaneemu tako zanemarjenje nikakor očitati ne more, in je g. dr. Ubl vendar o tej šoli kaj takega trdil, pozivlja se tedaj javno, naj svojo neutemeljito trditvev prekliče.

Josip Fric, kaplan v Doberlivesi.

Potrjilo.

Šolsko vodstvo potrjuje, da se verski poduk v šoli v St. Lipsu pri Žuneku redno oskrbuje.

Valentin Legat, šolski vodja.

IV.

Popravek.

Med slovenskimi kateheti, katerim je g. dr. Ubl v 9. seji letošnjega deželnega zborovanja očital, da zanemarjajo verski poduk v šoli, imenoval je tudi kateheta na Vratih. Ne vem sicer, komu je g. dr. Ubl to čast namenil, da mu očita zanemarjanje šolskega poduka, ali meni, ali mojemu sedanjemu nasledniku; kajti že od 4. junija sem župnik na Radišah. Ako zadene pa mene, ki sem bil 10 let na Vratih, potem imenujem tistega človeka obrekovalca, kdor je g. dr. Ubl-na zapeljal, da mi je ono očital. Z dobro vestjo lahko rečem in tudi dokažem, da v vseh desetih letih nisem iz nemarnosti izpustil nobene šolske ure. Še kedar je bilo snega do kolena, sem hodil v šolo od farovža četr ure oddaljeno, da so se celó učitelji čudili. Le za časa bolezni, namreč na blizo dva mesca v letu 1882 in letos maja mesca — kake tri tedne, ko mi je zdravnik v šolo hoditi prepovedal, ali če me je klicala kaka viša dolžnost (obhajanje itd.), sem seveda izostal, pa vselej mi je bilo žal, in skušal sem po možnosti te zamujene ure zopet nadomestiti. Dotičnika toraj pozivljam, naj naznani svoje ime in naj mi dokaže, da sem na trirazredni šoli na Vratih zanemarjal verski poduk. Opravičim se lahko s protidokazi iz samih ust svojih najhujših nasprotnikov in svojih lastnih zapiskov.

Janez Vidovic, župnik na Radišah.

V.

Dodatek k popravku g. župnika Vidovica.

Gosp. dr. Ubl je v 9. seji deželnega zborovanja dolžil tudi kateheta na Vratih, da zanemarija svojo dolžnost. Ako

to mene zadene, ki tukaj kot provizor in katehet delujem od julija t. l., ustavljam se takemu natolcevanju in očitno naglašam, da sem ure za verski poduk natančno oskrboval in poduk vestno delil, ter se sklicujem na spričbo sl. šolskega vodstva.

France Kolarič, provizor.

Potrjilo.

Podpisano šolsko vodstvo potrjuje, da je veleč. g. katehet Fr. Kolarič, od mesca julija, kar tukaj službuje, verski poduk točno in vestno opravljal, da torej g. dr. Ubl na njega ni mogel misliti. Mat. Stissen, šolski vodja.

Na Vratih, dne 20. okt. 1888.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Naši dve slavnosti) 14. avgusta ste se prav dobro obnesli. Došlo je mnogo odličnega občinstva in kmetov-rodoljubov iz vseh koroških dolin, nekteri še iz sosedne Štajerske. Prvo lavoriko so si zaslužili ljubljanski pevci, ki s svojim ubranim petjem občinstva niso samo navdušili, ampak naravnost očarali. Pri molitvah na mirodvoru je bilo mnogo duhovščine, pevci pa so zapeli dve prekrasni žalostinki. Vodil je opravilo stolni prošt č. g. Val. Müller.

Pri cesarjevi slavnosti zvečer je bila dvorana kar natlačena. Mnogi so morali stati, in so to radi storili, da le slišijo lepo petje in izvrstne govore. Deželni poslanec g. Gregor Einspieler je z veliko pohvalo govoril o krepostih našega presvitlega cesarja. Dvorana bila je krasno okinčana z cesarskimi in koroškimi zastavami, na odru pa je bil razpostavljen doprnski kip našega presvitlega cesarja, okrašen z lavorjevim vencem in obdañ z zelenjem in cveticami. Po končanem govoru zapeli so ljubljanski pevci avstrijsko himno, ktero je vse navzoče občinstvo stoji poslušalo ter navdušeno klicalo „Slava!“ presvitlemu cesarju Francu Jožefu I. Igrokaz „Ali smem Slovenec biti?“ predstavljan od nekterih Celovških rodoljubov, napravil je mogočen utis.* Prav posebno nam je pohvaliti tudi opereto „Vinska poskušnja“, ki so jo štirji gospodje ljubljanski pevci tako lepo peli, da so si stekli burno pohvalo tudi od navzočih (konservativnih) Nemcev. Urednik baron Mandorff sam pohvalil je estetično kretanje naših pevce-igralcev. Petje sploh pa je bilo že tako dovršeno, da celo nek nam neprijazni nemški list pohvalno o njem govori. Burno pohvalo ste želi tudi mala Rožica Legatova s svojo deklamacijo „Moja Avstrija“, in gospa Lendovšekova, ki nam je zapela s čistim, vežbanim glasom štiri prav lepi pesmici. — Po dokončanem sporedu vršile so se razne napitnice in navdušenost bila je nepopisna. — Kdor je to slavnost videl, mora začudenjem priznati, da veje v Gorotanu v novejšem času vse drug duh, ko še pred par leti. Koroška za Slovanstvo nikakor ni zgubljena, ampak mu obeta postati jako gibčen in zdrav ud! — Konečno naj še omenimo, da se je nabralo za slavno družbo sv. Cirila in Metoda 66 gl. 94 kr. podpore. Tudi nekaj!

Združenemu slavnostnemu odboru „Ciril-Metodove podružnice“ in „družbe sv. Mohora“, ki je z obilnim trudom in veliko požrtvovalnostjo oskrbel, da ste se zvršile obe slavnosti tako sijajno, izrekamo svojo najtoplejšo zahvalo!

* Besede temu prizoru ponatisnjene so pod naslovom: „Za poduk in kratek čas“ na strani 175. današnje številke.

V dvorani je bila tudi podoba msgr. Andreja Einspielerja, katero je prav lepo napravil naš slikar Peter Markovič v Rožeci.

Došle so naslednje brzojavke:

Ljubljana. V seji zbrano vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda javlja iskren pozdrav čestilcem presvitlega cesarja; čast, poštenje pa Einspielerjevemu spominu.

Tomo Zupan.

Maribor. Na grobu msgr. Einspielerja, očeta koroških Slovencev, zbrane pozdravlja prisrčno — župnik Voh, načelnik Velikopireške podružnice.

Ljubljana. Slaviteljem Einspielerjevega spomina kliče srčni „živeli!“ — odbor Matice Slovenske.

Ljubljana. Večen spomin Einspielerjevemu imenu! Slava vsem rodoljubom koroškim! — Uredništvo „Slovenca“.

Pliberk. Živel duh Einspielerjev! Živele podružnice slovenske!

Gabron.

Od Karavank. (Zabavni večeri na kmetih.) Dobra in koristna so bralna društva, ktera ustanovljajo zdaj tudi že na kmetih. Boljši je, da kmet kaj koristnega bere in se izomika, namesto da bi v krčmi pijance poslušal in se z njimi prepiral. Vendar ima tudi to svoje težave. Marsikteri ne zna dobro brati; drugi spet brati zna, pa vsega ne razume, posebno zato ne, ker naši časnikarji le preradi latinske besede med slovenske mešajo. Sicer pa tudi živa beseda bolj do srca seže, kakor pisana ali tiskana. Zato bi bilo dobro, ko bi v bralnih družtvih ali tudi brez njih na kmetih napravljali „zabavne večere“. Pri teh bi naj omikani rodoljubi z živo besedo podučevali poslušalce. S podučnimi govori naj bi bilo združeno ubrano petje; tako bi se kmetje omikali in ob enem kratkočasili. Po leti, ko je kmet utrujen od dela, se ve da ni čas za to; pa takrat se lahko storijo že vse priprave, poišče prostor, pevci itd., da se na zimo lahko koj začne. Podajam tu nasvet vsem rodoljubom v blagovoljen prevdarek!

Iz Št. Lenarta pri sedmih studencih. (Letni zbor podružnice sv. Cirila in Metoda.) Dne 18. novembra t. l. je imela naša podružnica sv. Cirila in Metoda svoj letni občni zbor. Kakor navadno do sedaj, se je tudi ta dan zbralo obilno ljudstva iz cele okolice. Po primernem in jedernatem govoru g. predsednika p. d. Pajaveca, ki je zaslužil občno pohvalo, smo slišali poročilo o delovanju in denarnem stanju naše podružnice v preteklem letu. Tajnik J. Wuherer nam poroča, da je podružnični odbor imel v teku leta 5 sej, v katerih se je vestno posvetoval o vseh podružnico zadevajajočih stvareh. Pretuhtaval je pravila za knjižnico in pripomočke, po katerih bi se dala knjižnica ustanoviti. Posvetoval se je nadalje odbor, kako bi se dalo našim šolam pomagati, da bi se otrokom bolj vsadila v srce prava ljubezen do svete vere in mile nam slovenske besede. Glavno vodstvo je prosil odbor, naj nam tudi letos daruje primernih molitvenih knjig, katekizmov itd., da se razdelé med najpridnejše slovenske šolarje. Jedni šoli se je tudi dovolila podpora 10 gl. za razna učila, ubogim šolarjem namenjena. Slavno vodstvo glavne družbe v Ljubljani je blage volje vstreglo vsikdar našim željam. Poslalo nam je kakor lani 361 knjig. Te knjige so se razdelile med č. gospode katehete v Podkloštru, Št. Lenartu, na Brnci, v Štebnu, v Lo-

čah in na Zili, da jih darujejo pridnim šolarjem. Slavno vodstvo nam je darovalo tudi 200 spominskih knjižic „Naš cesar Franc Jožef“, ki so se pri cesarjevi slavnosti razdelile med navzoče društvenike v spomin te lepe slavnosti. Nadalje nam je darovalo slavno vodstvo za 50 gl. raznovrstnih knjig za našo knjižnico. Nikdo torej ne more trditi, da bi mi zastoj pošiljali svoj denar v Ljubljano. Sami s svojim denarjem bi ne mogli mi nikdar toliko doseči, kakor s pomočjo slavnega vodstva, ki je vselej pripravljeno podpirati v prvi vrsti nas, koroške Slovence. Slava in hvala zató slavnemu vodstvu v Ljubljani!

Ko so se pošiljale na Dunaj prošnje za versko šolo na narodni podlagi, skrbel je odbor, da je bila naša podružnica med prvimi, ki so odposlale tako prošnjo.

(Konec sledi.)

Iz Št. Kancijana. (V spomin blagemu možu.) Pri nas priprostih kmetih sicer ni navada, javno poročati o smrti ali pogrebu kterega si koli izmed nas. Danes pa se mi zdi umestno, izjemno tudi „Mirovim“ čitateljem kratko popisati pogreb, kakoršnega pri nas že dolgo ni bilo. Kdor je poznal rajnega Jožefa Škofa — bivšega posestnika Kurnikove domačije v Gorečivesi — mi bo verjel, ako mu povem, da je bilo pri pogrebu toliko ljudi, kakor vsednji dan malokdaj, a pogreb da je bil tako ganljiv, da se je vse solzilo. Bil pa je rajni oče — 77letni starček — tudi duša, da jo daleč okrog težko najdeš; bil je Slovenec skoz in skoz. Kinčala ga je velika gostoljubnost, in rekel bi prevelika radodarnost, tako da je pogostokrat drugim razdal, cesar je sam ravno tako ali še bolj potreboval. Da, ni bilo nič posebnega, da si je izposodil, za kar ga je kdo prosil, samo da je mogel postreči. Pred vsem pa ga je dičila velika pobožnost — kinč vsega naroda slovenskega — in ljubezen do Boga in njegove časti. Ne bodem posamezno opisoval, kako rad je hodil v cerkev — ne samo zdaj na stare dni, ampak že od svoje mladosti —, kako rad je na glas molil, s kakim veseljem je posebno vodil križev pot ne samo v domačej cerkvi, ampak tudi drugod v Velikoveu in celo na Križnej gori pri Celovcu —, omenim naj samo njegovo neizmerno ljubezen do petja. Ako se cerkveni pevci bodisi ob nedeljah pri blagoslovu, ali pa ob delavnikih pri sv. meši niso oglašili, je gotovo rajni oče zapel s pravim navdušenjem kako pesmico, in verniki so mu po svojih močeh pomagali. V novjšem času, v našem času mlačnosti in brezverstva, ko se marsikteri že sramuje, javno se zaznamovati z znamenjem sv. križa, se mu je seveda večkrat prigodilo, da je moral peti — sam. In sprideni mladi svet, ki rajše ponoči kriči posvetne in nesramne pesmi svojemu bogu na čast, se mu je pri takih priložnostih posmehoval. Seveda je tako obnašanje skoz in skoz pobožno in verno srce bolelo, a od petja ga le ni moglo odvrniti. Zato je pa Bog že pri pogrebu pokazal, da mu je bilo ranjkega češčenje s petjem dopadljivo. Zakaj njemu, ki je toliko ljubil petje, zapeli so stari pevci brezogrlne dobe na domu in med sprevedom tako lepo in ganljivo, da se je vsem stožilo. V cerkvi peli so cerkveni pevci, kakor tudi na grobu slovesno pesem. To je bilo plačilo, katero je pokojniku Bog dal že na tem svetu. Upamo pa, da je sprejel tudi že večno plačilo, večno

življenje, za katero je delal in se trudil ves čas svojega bivanja v tej solznej dolini. Naj v miru počiva!

Od Zile. (Nemškutarija je neumnost.) Nedavno sem bil po opravkih v Št. Štebnu na Zili. Vsedem se v neko gostilnico, kjer je bilo več kmetov zbranih, med njimi tudi nekaj mojih znancev. „Kako se že imate?“ jih prašam, „zdaj imate novega gospod fajmoštra; kako ste kaj zadovoljni z njimi?“ — „To so prav brzen gospod“, rečejo vsi, „pa nekterim so trn v peti, ker so prehud Slovenec.“ — „Ali je to kaj slabega?“ prašam ves začuden, „ali niste tudi vi Štebenci vsi Slovenci?“ — „Se ve da smo“, reče eden mojih znancev, „pa tega ti ne zastopiš. Tukaj imamo tudi nekaj takih, ki nekoliko nemški znajo in se bolj po gosposko nosijo; ti ne marajo ne za slovenščino, ne za duhovnike, ampak za nemški šulferajn.“ — „Aha! že vem“, rečem jaz, „to so nemškutarji! Take imamo tudi pri nas.“ — „Zdaj se pa bojijo“, začne spet uni praviti, „da jim bojo fajmošter šulferajn razdri.“ — „Saj ga ni treba“, rečem jaz, „saj šole so tako že preveč nemške, zdaj pa še s težko prisluženim denarjem podpirate nemški šulferajn, da bi naredil šole še bolj nemške! Ali ste še pri zdravi pameti?“ — „Mi smo že“, reče zdaj mlad posestnik, „le kakih deset jih je tistih liberalcev, ki jim je nemškutarija glavo zmešala. Pa pri novih volitvah ne bomo nobenega več v odbor volili.“ — „Prav imate!“ jim rečem. Iz tega pogovora sem spoznal, da za piha na Zili že druga sapa, kakor pred leti; spoznali so že, da je nemškutarija velika neumnost.

Iz spodnjega Roža. (Kaj je z našo železnico?) Veliko je bilo svoje dni govorjenja o železnici, ki bi šla iz Celovca čez Kotmaroves v spodnji Rož do Bistrice in do Borovelj. Še župane so enkrat v Celovec poklicali na posvetovanje, in ti so rekli, da bi bilo najbolje, ko bi se še Ljubel prevrtal, da bi šla železnica na Kranjsko naprej. Zdaj je pa ta reč čisto potihnila. Med tem časom pa so se Kranjci vneli in hočejo zidati železnico iz Kranja do Tržiča. Kranjski deželni zbor je že dovolil 50.000 gld. za ta namen, in tako bo menda resnica, da se potegne železnica do Tržiča, od koder ni več daleč do Koroške meje. Ljubel se ve da še ne bo tako brž prevrtan, za to je treba veliko denarja. Pa jaz mislim, če bi šla enkrat železnica do Borovelj, potem bi se Koroška in Kranjska proga tako približali, kolikor je daljave med Borovljami in Tržičem. Kedar pojde enkrat železnica do Borovelj in do Tržiča, potem bo državni zbor prej pri volji, da prevrta še Ljubel, da se odpre ravna pot kupčiji med Koroško in Kranjsko. Potegujmo se tedaj za to, da se dozida železnica enkrat iz Celovca do Borovelj; zveza med Borovljami in Tržičem pride pozneje sama od sebe! Ta železnica nam bo na vsestransko korist, ker bomo svoje pridelke lahko postavili na Celovski trg; kedar se pa še Ljubel prevrta, bojo Borovci prihranili mnogo vozarine za svoje izdelke, ki jih pošiljajo v južne in zahodne dežele.

Iz Vogrč. (Konec.) Izmed osem ovenčanih devic jih Štefanova Nežika Eberwein blizo tako-le pozdravi: „Visokovredni gospod dekan! V imenu vsih nas tet in vse Vogrske fare Vas pozdravljam o Vašem prihodu: Dobro došli, da blagoslovite in krstite zvonova, pri kterima nam je čast, da smo

tete. V spričevanje našega največjega spoštovanja do Vaše Visokovrednosti Vam v imenu vsih nas ponudim šopek, in prosim, da ga blage volje sprejmete.“ In sama tudi cvetlica poda jim velik šopek jesenskih cvetlic, ki ga dasitudi bolehnii videti smehljaje sprejmejo. Pa tudi pozneje je v vezani besedi blaga deklica govorila napolitnice in k poštenemu veselju budila svoje krasne tovaršice, da smo občudovali deklinško pogumnost in bistro glavico. Sploh se mora spoznati, da so ovenčane device združene z goteji in goticami mnogo pripomogle k redki slavnosti. Po končanem posvečenju bila sta nova zvonova k svojima tovaršema srečno v zvonik potegujena, in preden so g. župnik dr. J. Somer odpridigovali, bila sta že pripravljena, da se oglasita v božjo čast, v veselje cele fare in obilne zbrane množice. Skušeni tesarski mojster Lipicbaški, Luka, si je s svojima sinovoma mnogo prizadejal, da se je nevarno delo tako hitro in čedno speljalo; gospod pridigar so nam pa globoko v srce položili nauk, kterege nam zvonovi dajejo. Hitro po končani pridigi se vsi štirje zvonovi oglasijo tako ljubko in milo, da se je marsikterege oko solzilo. Temu in onemu se je zdelo, da sliši angeljce peti. Vbrani njih glasovi nam pričajo, da si bodo v zvoniku dobri in zvesti tovarši, ki bodo z nami delili veselje in žalost. Po pridigi so peli slovesno sv. mešo g. dekan, drugi duhovniki pa so jim pri sv. opravilu stregli. Mi pa, ki to pišemo, smo prepričani, da bodo novi zvonovi še poznim unukom oznanovali, koliko premore z lastnim svojim pogumom, s pomočjo božjo in dobrih sosedov, kakoršni so nam posebno iz Šmihelske in gospod Rudmaž iz Št. Vidske fare, fara ubožna in mala, kakoršna je sv. Florijana v Vogrčah.

Iz Hodiš. (Volitev.) Imeli smo volitev občinskih odbornikov 12. novembra. Udeležba bila je močna, posebno pooblastil je kar deževalo na liberalni strani. Konservativci smo zmagali, dobili smo 17 mož, liberalci enega. Sreča jim je izbrala pismoučenega, da bo to novico po svetu naznanil. Volitev kaže pravo podobo Hodiške fare, ktera je z 172 podpisi prosila o svojem času za krščansko šolo. Mi konservativci ljubimo svojo vero in materno besedo in spoznamo za svojo dolžnost, ta dva zaklada si ohraniti. Kakor je človeku ljub kraj, kjer je njegova zibel tekla, tako tudi ne sme zatajiti glasu svoje matere, ki ga je prva pokrižala. Mi katoličani hočemo, da mladina zna razumno brati krščanski nauk v materni besedi, in zastopi tudi božjo besedo v cerkvi. Vse to hočejo nam vzeti naši posili-nemci, kakor se godi v bližnjem Klostru. Pred tako nesrečo varuj nas Bog!

Iz Dunaja. (Rojaki!) Že mnogokrat poudarjalo se je v naši družbi, kako potrebno in važno bi bilo, da se osnuje podporno društvo za slovenske velikošolce na Dunaju, in storili so se tudi potrebni koraki, da se obistini ta namen.

Slovenski klub na Dunaju je po našega vladarja prevzvišenih mislih skušil uresničiti ta namen o priliki štiridesetletnice njegovega vladanja; slovenski klub izdelal je pravila, ktera so tudi že potrjena.

Ni treba natančneje opisovati nujnosti in važnosti tacega društva, saj je znano vsakemu, kako hudo se često godi našim velikošolcem, ki nimajo od doma ni podpore, ni uspešnih priporočil.

Ne samo da si izpodkopavajo zdravje, da morajo duševno delati na vse pretege, da s tem izgubljajo moč in čas za učenje, odrivajo se tudi na pota, ki jih vodijo od poklica, določenega jim po dovršenih naukih ter odtegnajo na tak način narodnemu delu. Temu naj opomore naše društvo, varuje naj velikošolca prvi čas bivanja na Dunaju reve in gladu, daje naj mu priložnost pridobiti si kako postransko opravilo, ki mu ne jemlje vse delavnosti in vsega časa.

Zavest, da smo s tem ustvarili preblago, našej narodnosti jako ugodno in nujno potrebno ustanovo, ta zavest osrčuje nas, da stopimo pred Vas.

Prosimo Vas tedaj, da pristopite skoro in obilo temu društvu kot ustanovniki ali kot redni udje, — in da pošljete — uvažuje, da društvo počne deliti podporo o štiridesetletnici Nj. Veličanstva — čim preje Vam bode moči svoje doneske pod napisom: društvenemu blagajniku gosp. R. Puklu, odvetniškemu koncipijentu VII. Zieglergasse 65 na Dunaju.

Ustanovniki plačajo vsaj po 50 gld. enkrat za vselej, pravne osebe (občine, društva itd.) po 100 gl. redni udje, to so oni, kateri bivajo na Dunaju in v njegovi okolici vsaj po 3 gld. na leto; podporniki pa, in to je lahko vsak, vsaj po 5 gld.

Za odbor:

Ivan Navratil.

Jos. Ciperle.

Kaj dela politika.

Državni zbor pretresoval je te dni postavo o dednem pravu na kmetih. Ako oče umrje brez oporoke, zamore le en sam otrok prevzeti kmetijo, razdeliti se kmetija ne sme. Tisti, ki prevzame, ima neke predpravice. Postava je dobra, vendar je le majhen začetek; da se kmečki stan reši, treba je še vse drugih postav! Najimunitnejši se nam zdi § 17., ki daje deželnim zborom pravico, da prepovejo graščakom nakupovanje kmetij. Za nas Korošce pa je ta paragraf prazen, ker ni upati, da bo naš liberalni zbor prepovedal grofu Thurnu, kupovati kmetije. Bolj imenitna za nas se nam zdi druga postava, katero je vlada predložila, in kjer žuga s kaznijo tistim, ki bi kmetije zavolj dobička kupovali in potem posamične parcele prodajali, kar se pogostem zgodi. Važno je tudi, da se bo naredila nova postava o posojilnicah in se bojo tem plačila zmanjšala. Zato se posebno poteguje štajerski slovenski poslanec Miha Vošnjak. — Po novi vojaški postavi se bo vsako leto nabralo 7600 novincev več, ko do zdaj.

Kaže se vendar, da hočejo ukrotiti arabsko-turške roparje, ki lovijo z amorce v Afriki ter jih gonijo v sužnost. Angleži, Nemci, Belgijanci in Francozi hočejo složno postopati, in preiskali bojo vsako ladijo. Če najdejo vjete sužne na njej, jih bojo oprostili. Čudno je res, da v tem še luteranske vlade poslušajo glas sv. očeta papeža! — V Nemčiji se bojda hudo jezé nad našim ministrom Taaffejem, in govori se, da bo moral odstopiti ali Taaffe ali pa Kalnoky. Ali res že Prusi gospodarijo v Avstriji? Nemškutarji bi to pač želeli, pa ne bojo dočakali! — V Moskvi na Ruskem so zaprli nenadoma kakih 50 ljudi. Česa so obdolženi, nobeden ne vé. — Srbski kralj Milan,

ki je pri ljudstvu malo priljubljen, hoče se s tem prikupiti, da je ukazal izdelati novo ustavo. Ali bo pa kaj boljši od sedanje, bomo še le videli. — Na Španskem ni vse v redu, v Madridu so že nemiri, in bojijo se, da pride še kaj hujšega. — V Tonkinu so „roparji“ napadli francosko posadko in več ljudi pomorili. — V Afriki se vojskuje krivi prerok „mahdi“, pa mu menda nič posebno dobro ne gre. — V Belgiji so pri volitvah zmagali katoličani tako sijajno, da imajo dvetretjinsko večino! Kdaj bo to še pri nas?

Gospodarske stvari.

Zoper spečenino. Kdor ima nesrečo, da speče sebe, ali, kar se tu in tam nameri, otroka s kropom ali s čim drugim, povemo mu nekaj pripomočkov. Nadrigne se navadnega mila (žajfe), polije po njem malo vode, ter oboje umesi. S to zmesjo se namaže kos platna na debelo ter položi na rano. Bolečina odjenja v malem času; če se pa ponovi, dene se še nova taka obveza, pa bode počasi čisto dobro. Ako to storiš hitro, kadar si se opekel, ne bode niti mehurčkov. Ako pa si se opekel prav v živo, prideni pa milu arnike. „Sl. Gosp.“

Za poduk in kratek čas.

Ali smem Slovenec biti?

(Prizor.)

Osohc: Slovenec. — Pravični Nemeč. — Nemški prenapetnež. — Pravični Lah. — Laški prenapetnež. — Pravični Madjar. — Madjarski prenapetnež. — Avstrija. — Katoličan.

Slovenec:

Slovenska v meni kri kipí,
Slovenska zemlja me redí:
Povejte mi prijatelji,
Ali smem Slovenec biti?

(Odgovarjata Nemeč in nemški prenapetnež.)

Nemeč odgovarja Slovencu:

Ja wohl, mein Freund! ja wohl, mein Freund!
Ti smeš Slovenec biti.
Jaz nemške rojen sem krvi,
Me Nemeč biti veseli, —
In kar mi Nemu je ljubó,
Sosedu tudi drago bo:
Ja wohl, mein Freund! ja wohl, mein Freund!
Ti smeš Slovenec biti.

Nemški prenapetnež odgovarja Slovencu:

O nein, mein Freund! o nein, mein Freund!
Ne smeš Slovenec biti.
Slovenec nijsi, motiš se;
Tvoj dom v deželi nemški je;
Slovenije jaz ne poznam,
Za vse kulturo nemško imam.
O nein, mein Freund! o nein, mein Freund!
Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec Lahu:

Govori laški soséd moj
Ki gorko ljubiš národ svoj,
Kaj meniš, kaj se tebi zdí:
Ali smem Slovenec biti?
(Odgovarjata Lah in laški prenapetnež.)

Lah odgovarja Slovencu:

Si si, signor! si si, signor!
Ti smeš Slovenec biti.
Preljub mi je moj laški rod,
Spoznam in čislam ga povsod —
In to, kar meni dobro dé,
Tud' dragemu sosedu gré.
Si si, signor! si si, signor!
Ti smeš Slovenec biti.

Laški prenapetnež odgovarja Slovencu:

No no, signor! no no, signor!
Ne smeš Slovenec biti.
Gorica, Trst, jadranski liv —
Vse laško je — ne boš tajil;
Je slaven Lah od nekedaj,
Slovenci le molčijo naj.
No no, signor! no no, signor!
Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec Madjaru:

Mi Nemeč, Lah, odgovor dal,
Kaj srčni Mádjar, ti boš djál?
Odkritosrčno mi povej,
Ali smem Slovenec biti?

(Odgovarjata Madjar in madjarski prenapetnež.)

Madjar odgovarja Slovencu:

Igazán, kedveš barátom!
(Res, dragi brate!)
Ti smeš Slovenec biti.
Mi draga je madjarska vlast,
In Madjar biti vselej čast —
In kar je meni dragega,
Naj tudi tebi, brat, velja.
Igazán, kedveš barátom!
Ti smeš Slovenec biti.

Madjarski prenapetnež odgovarja Slovencu:

Majd bizom, šemmi ešetre!
(Kaj še, na nobeden način)
Ne smeš Slovenec biti.
Velja pri meni sam Mádjar,
Slovenca ne trpim nikdar;
Slovenije na svetu ni,
Ti Mádjar si, se meni zdi.
Majd bizom, šemmi ešetre!
Ne smeš Slovenec biti.

Slovenec Avstriji:

Razkrij mi mati Avstrija,
Kaj tebi dobra misel dá;
Kaj pravo in pošteno je:
Ali smem Slovenec biti?

Avstrija odgovarja Slovencu:

Ne boj se, sin! ne boj se, sin!
Ti smeš Slovenec biti.
Bil vselej zvest si Avstrijan:
Tud' záte je moj ustav dan;
Se hrib omaja, pada hrast —
Slovenec carju brani čast.
Ne boj se, sin! ne boj se, sin!
Ti smeš Slovenec biti.

Slovenec katoličanu:

Povej še ti, katoličan,
Pri tebi je resnice bran;
Iz srca svoj'ga razodeni,
Ali smem Slovenec biti?

Katoličan odgovarja Slovencu:

Višave vlada Oče tvoj:
Vi bratje vsi ste med seboj,
Otroci enih ste pravic:
Ne čin'te si nasprot' krivic!
Šeg národom jaz ne kalim,
Besedo vsakega častim:
V ljubezni vseh si služi ven'c,
Ostani rodu zvest Sloven'c!

Slovenec:

Prijazno se pobratimo
In složno v roke sezimo;
Ljubimo se, kot brata brat,
Pravice dajmo spoštovát',
Da zginé z Avstrije prepír,
Cveti med nami rajski mir.
Zjedinjeni zaklič'mo vsi:
Naj vera, cesar, dom živi!

Vsi podajo si roké in ponavljajo besede:

Naj vera, cesar, dom živi!

Smešničar.

Gost: „Kaj velja pečenka?“

Natakar: „Telečja 30 kr., od srne pa 90 kr.“

Gost: „Prinesite mi pečenko od srne.“

Natakar gre v kuhinjo in zve, da srne ni več.
Pride nazaj in reče gostu: „Srne ni več; jejte pa za
to tri porcije telečje pečenke, veljajo ravno toliko.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. „Celovčanka“ hoče cesarjevo slavnost naše Ciril-Methodove družnice osmešiti. Predrzo dovolj jo imenuje „takozvano“ cesarsko slavnost. Govora slavnostnega niti ne omeni, kakor tudi molče prezre, da se je pela in od vseh navzočih stojé poslušala cesarska himna in se deklamovale pesmi patrijotičnega zadržaja. Bóde jo pa prav posebno dramatični prizor „Ali smem Slovenec biti?“ Predstavlja joče gospode hoče glumačem primerjati in jih s tem deloma osmešiti, deloma ovaditi. To se jej težko posreči. To ni igra ali gluma, ampak prav resen prizor, ki nikomur ne more biti v nečast, tako malo, kakor resen govor. Sicer pa že vemo, kako „Celovčanka“ nas Slovence „ljubi“, in se njenim izbruhom več ne čudimo; ona noče vedeti, da je uradni list in da nosi e. kr. orel na čelu, pod katerim naj so vsi narodi Avstrije ravnopravni. „Celovčanka“, premnogokrat zbegana, dostikrat le prerada pozabi celo svoje dolžnosti. Namesto da bi pomirovalno uplivala na uže tako dovolj razburjene duhove v Koroškej, začela je sama hujskati ter postala druga „Beljaška Urša“. — Ustanovitev slovenske posojilnice v Djekšah je zagotovljena. Hvala g. kaplanu Rousu, ki si toliko prizadeva, da bi storil Slovence gospodarstveno neodvisne! — Pri občinskih volitvah v Hodišah so zmagali Slovenci. Živio! — V Kotmarivesi so naši volilci doma zaspali, ta občina tedaj ostane v rokah nemških liberalcev! — V Ribnici pri Vrbskem jezzeru so imeli veselo ženitovanje. Zvečer pa pride surov človek in napade brez uzroka enega naših najboljših móž. Upamo, da mu zaslužena kazen ne odide! — V Borovljah so dobili spet dela iz

Steyra za vojaške puške. — Šoli v Podgorjah so svitli cesar podarili 200 gld. — Novo pošto so dobili v Galiciji. — Glasovita „Beljaška Urša“ alias „Deutsche Allgemeine Zeitung“ v Beljaci je zgubila svoja dva urednika. Foresti in Graf sta zginila brez sledu. Ravno tako tudi glasoviti Mačnik, ki je nekdanj uredoval Celovške liberalne liste. Menda se je odtegnil zasluženej kazni. To ne dela posebne časti „bauernbundu“, kteremu je bil on duša. — Pri Poračah je v jezeru utonil tesar Šimen Pecek iz Dholice. — V Beljaku se je ponesrečil delavec Burgstaller iz Podkloštra. Padel je raz novega mosta tako nesrečno, da je kmalo potem umrl. — Naš rojak dr. Štefan Kraut je prišel kot uradnik k deželni sodnji v Celovec. To je dobro! — V Celovcu se je neki delavec zadušil z ogljenim plinom iz peči. — Tukajšni liberalni list je napadel župnika č. g. Aleša v Vetrinjskem Kloštru. Konservativni „Volksblatt“ pa ima dopis, ki ometuje vsa očitanja kot neutemeljena. Župnik bo bojda urednika tožil. Prav ima! — Kdor hoče kaj darovati za društvo „od deteta Jezusa“, naj pošlje denar na knezoškofijsko kancelijo. To društvo je zelo imenitno, ker kupuje hajdovske otroke in jih izreja v krščanski veri. — Naši liberalci so dobili spet dolg nos iz Dunaja. Naučni minister je namreč odgovoril na vprašanje Hokovo, da se našemu mil. g. knezoškofu ne more braniti, da zida Marijanišče in skrbi za duhovni narastaj, ter da je zaradi cerkvenih denarjev stopil z vlado v dogovore, toraj čisto pravilno ravnal. — Beljaška vojašnica je izgotovljena in v kratkem jo zasedejo lovci. — V Špitalu je umrl beneficijat č. g. Miha Asslinger. V Pliberci pa je umrl dekan in častni kanonik č. g. Valentin Bergman, zlatomešnik. N. v m. p.!

Na Kranjskem. Za sirotišnico v Kočevji sta darovala nadvajvodil Albrecht in Viljem vsak po 100 gld. — Vilharjev spomenik hočejo postaviti v Postojni. — V drugem natisu so izišli „zlati orehi“ I. zvezek. Mične pripovedke za mladino z 8 podobami, ki jih izdaja marljivi pisatelj Ivan Tomšič. Knjižica je kaj pripravna za šolsko darilo in velja vezana pri Milicu 55 kr., neveza 40 kr. — Pri trgovcu Verbajsu v Ljubljani so ulomili tatovi in odnesli blaga za 200 gld. — Posilna delavnica v Ljubljani dobi lastnega duhovnika z letno plačo 800 gld. in prosto stanovanje in kurjavo. — Na Igu so dobili nove orgle. — Orgljarska stavbarja brata Zupanova v Kamnigoricu sta dobila pri svetovni razstavi v Bruselju bronasto svetinjo. Dokaz, da tudi Slovenci kaj znajo! — Obrtna šola v Ljubljani se slovesno odpre 3. decembra. — Belokranjci so jezni, da po načrtu deželne odbora ne dobijo železnice. Naj ne obupajo, sešasom se bo gotovo potegnila iz Novega mesta ali Kočevja do Metlike. Sicer jo bodo pa tudi Novomeščani še čakali! — Slovenski veletrežec Gorup na Reki je obljubil Ljubljanskemu „Sokolu“ 30.000 gld., da si postavi lastno telovadnico.

Na Štajerskem. Ko so v Preborji pri Brezicah šolo zidali, padel je tram raz strehe in enega delavca ubil, drugega težko ranil. — Knezoškof mil. g. Stepišnek so dali za hišo rokodelskih pomočnikov 1000 gld. — Gospodična Rener v Celju je dala za nemško cerkev 14.000 gld. — Na Štajerskem je letos malo vina, pa dobro, dosti boljše

od lanskega. — V Martincih so hlapca Krušiča iz Ptuja z noži hudo oklali. — V Ribnici so umrli župnik Globočnik. — V Vitanji so dobili telegrafsko postajo. — V Globokem so ubili Martina Babška. Štiri sumljive pretepače so priprli.

Duhovniške zadeve v Krškej škofiji.

Svitli cesar so imenovali za častne korarje č. g. A. Fischerja, mestnega župnika v Celovcu, č. g. Val. Bergmana, dekana v Pliberci, in č. g. Mat. Grössinga, dekana v Št. Lenartu v Lavantinski dolini. — Č. g. Ant. Gabron je postal provizor v Črni. — Faro Kellerberg oskrbuje č. g. Jož. Dulnig, župnik v Bistrici na Dravi. — Č. g. Fr. Ivanetič, c. k. vojaški kurat 2. reda v Trstu, je postal c. k. voj. kurat 1. reda. — Umrli so č. g. Vinc. Križe, župnik v Kellerbergu 16. okt.; Jan. Lakner, župnik v Črni 29. okt.; Miha Asslinger, beneficijat v Špitalu 16. nov. in V. Bergman, zlatomešnik 20. nov. N. v m. p.!

Zahvala.

Podpisani odbor šteje si v preprijetno dolžnost, izrekati na tem mestu svojo najprisrčnejšo zahvalo častitim gospodom pevcem ljubljanske čitalnice, ki so nas počastili s svojim pohodom ter nas kratkočasili in razveseljevali ter s svojim prekrasnim petjem poveličevali naše slavnosti. Truda in požrtvovalnosti njihove povrniti jim nikakor ne moremo, a zagotovljeni naj bodo naše neomejene hvaležnosti; kajti preprijetne ure, ki so nam jih napravili z prepevanjem milih nam slovenskih pesnij, ostale bode vsem onim koroškimi Slovencem, kterim je bilo mogoče udeleževati se naših slavnostij, vedno v najboljšem spominu. — Ravno tako zahvalujemo se vsem drugim, ki so s svojim sodelovanjem ali na kateri koli način pripomogli k temu, da so se slavnosti tako sijajno izvršile, kakor bodi tudi izrečena naša iskrena zahvala za udeležbo zastopniku glavne družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, č. g. Ivanu Hribarju. — Živeli!

V Celovcu, dne 20. novembra 1888.

Združeni slavnostni odbor.

Oznanilo in vabilo.

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Št. Kancijan in okolico obhaja 2. decembra t. l. ob 3. uri popoldne **slavnost v proslavo štiridesetletnega vladanja Njih Veličanstva našega presvitlega cesarja Franca Jožefa I.**

Spored: 1. Pozdrav predsednikov. 2. Poročilo odbora. 3. Slavnostni govori več gospodov. 4. Upišovanje novih udov in razdelitev od glavne družbe v Ljubljani poslanih knjig.

Po zborovanju cesarska pesem, šaljivi govori in napitnice.

Zbor bode pri Majerju v Št. Kancijanu, kamor stare in nove ude prav uljudno vabi

odbor.

Loterijske srečke od 17. novembra.

Line	21	31	4	64	34
Trst	58	59	75	60	37

Oglasila.

Andrej Einspieler-jevo podobo,
40 ctm. široko in 50 ctm. visoko, na karton
krasno izdelano,

oskrbuje p. n. naročiteljem iz prijaznosti do gospoda
založnika po **55 kr.** iztis Vekoslav Legat,
poslovodja tiskarne družbe sv. Mohora v Celovcu.

Na razpolaganje je le še malo iztisov.

V najem se dajo farovški grunti, 74 oralov,
v Kneži pri Grebinji, in sicer na
več let. Vsako leto se lahko preredi 16 do 19 repov
goveje živine, pa tudi ovce in svinje. Več pove
„cerkveno predstojništvo v Kneži“ (Grafenbach, p.
Griffen).

Novo mehe in pihalnike

vsake vrste in velikosti izdelujem podpisani za po-
lovico cenejši od drugih tovarn, ter iz boljšega
blaga; postavim na vsako postajo voznine prosto
in stojim dober za pošteno blago. Ceniki se na
željo pošiljajo zastonj. **Matija Zupan,**
v Kropi na Gorenjskem.

Iz proste volje se prodaja

pol ure od Velikovca ležeča Petrova kmetija št. 1
v Čarčah, občina Waisenberg, ktera obsega okoli
37 bernjev nasetve, 8 oralov izvrstnih, deloma
sladkih, deloma kiselih travnikov in 10 oralov dobro
zaraščenega gozda. Hiša in kmetijsko poslopje je
zidano ter v dobrem stanu. Pri hiši je tudi domač
molin in obilo sadja. Cena 5000 gld., od katerih pa
zamore 3000 gld. pupilarnih zneskov na kmetiji
ostati. Kdor želi omenjeno kmetijo kupiti, obrne
naj se do g. Janeza Hermetter-ja v Velikovecu.

Sprejemem v poduk učenca, ki se hoče učiti

== malarije. ==

Ponudbe naj se naznanijo podpisnemu.

Ivan Graber,
malar v Štebnu pri Bekštanju.

Peter Markovič,

slikar in pozlatar v Rožeci, se priporoča častiti du-
hovščini in cerkvenim ključarjem za popraviljanje
in prezlačenje oltarjev, za križeve pote, prenovljenje
ali novo izdelovanje cerkvenih slik itd. Cena nizka,
delo solidno. Naročbe naj se blagovolijo adresi-
rati: Peter Markovič, slikarski in podobarski moj-
ster v Rožeci (Rosegg).

Vsi kmetijski stroji!

posebno za zimski čas

rezanica za krmo

po najnovjšem sestavu v 30 različnih velikostih,
trdno izdelane, prodaja zelo po ceni in pod ugod-
nimi pogoji

Ign. Heller

na Dunaju II. Praterstrasse 78.

Ceniki se pošljejo na zahtevanje zastonj. — Na vpra-
sanje se brž odgovori.

➡ Za dobro blago jamčimo. ➡

Posredniki dobro došli in se dobro plačajo. Poštenih
agentov iščemo.

Ilustrovan

Narodni koledar

za leto 1889.

Uredil, izdal in založil *Dragotin Hribar*.
Dobiva se v „Narodni Tiskarni“, in v bu-
kvarni J. Giontinijevi v Ljubljani. —
Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Vsebina: Popolen kalendar, koledar, kteremu
so pridejana tudi slovanska imena, in cer-
kveni koledar. Nadalje: Genealogija cesar-
ske hiše. Sedanji vladarji evropski. Splošne
določbe c. kr. pošte. Brzjavni cenik. Lest-
vica za pristojbine kolekov. Sejmi na Kranj-
skem. — Zabavni del: Štiridesetletnica vla-
danja cesarja Franca Josipa I. Naši zaslužni
možje. Božja pota Slovencev. Na sveti večer.
Smešnice. — Naznanila.

Ferd. Mussi,

trgovec s tržaškim blagom in z moko v Celovcu,

Burggasse št. 12

priporoča po najnižjih cenah:

Belo natorno vino (v sodih nad 56 litrov) liter po
12 kr.

Rženi špirit, 90%, že zadavkan, na drobno liter po
68 kr. Kdor vzame najmanj 5 litrov, ga stane liter
le 66 kr.

Najboljše rženo žganje, liter po 30 kr.

Sladkor (euker) v celem klobuku, kila po 38 kr.

Kava (kofé), kila od 1 gld. 60 kr. do 1 gld. 90 kr.

Kava, žgana, od 1 gld. 90 kr. do 2 gld. 20 kr.

Figova kava, kila po 36 kr.

Najboljše perilno milo (Zajfa), kila 28 kr.

Angleška perilna soda, 10 kr.

Amerikanski petrolej, liter 18 kr.

Sol v štokih, kila 10³/₄ kr.

Grenka in glauberska sol, kila 10 kr.

Pšenična moka, kila od 14 kr. do 18 kr.